

delse, at Statsrevisionen kun har Kraftløshed at fremtræde med, og at den, naar den fordrer en Forandring i sin Instrux, kun beklænder sin egen Kraftløshed? Jeg troer, den ærede Rigsdagsmand vil indrømme, at han her har været ubillig (Eſchering: Neil). Naar man har klaget over, at Statsrevisionen ikke har foretaget adskillige Underføgelser, da troer jeg, at ſaadanne have været anſtillede, og, om de end ikke ere antydede i Antegningerne, — hvilket jeg ikke beſtemt tør ſige — ſaa er jeg dog overbevist om, at de have fundet Sted.

Eſchering: I de Tilfælde, her ſpecielt ere omtalte, er Statsrevisorerne egen Optræden tvivlsom; de kaſte ſelv Tvivl ind og frembringe derfor en uheldig Afgjørelſe. Kaſtede de derimod Viſhed herind, Viſhed fra deres Side, ſaa vilde der komme en ſkarpere og ſikrere Afgjørelſe. Derſom Statsrevisorerne toge ſelvſtændigt fat paa Sagen, og helſere hengave ſig ſom Martyrer for en for vidt dreven Iver, end at lade ſig ſlæbe frem af uſikre Reſolutioner, ſaa vilde vi komme videre.

Fiſcher: Jeg begriber ikke, hvorledes Statsrevisorerne i dette Tilfælde ſkulde kunne gjøre ſig til Martyrer; de kunne kun udtale deres Mening og gjøre deres Indſtillinger til Rigsdagen, og naar Rigsdagen afgjør dem, er ogſaa Sagen dermed afgjort. Om Statsrevisorerne derved ere Martyrer, eller ikke, ſkal jeg ikke indlade mig paa, men anderledes kunne de neppe blive det.

Monrad: Jeg ſkønner rigtignok heller ikke, at der i denne Sag kan gjøres nogenſomhelſt Anke mod Statsrevisorerne; thi de have gjort deres Udſættelſer og Indſtillinger til Rigsdagen, der har taget ſin Beſlutning, ſom har været afvigende fra det, Revisionen har indſtillet. Forſaavidt man ønsker for Fremtiden at ordne Sagen anderledes, forekommer det mig forøvrigt, at den nemmeſte Maade vil være at gjøre det igjennem en Beſtemmeſe i Finantsloven.

Da ingen Flere begjærede Ordet, blev Udvalgets Forſlag til Folkethingets Beſlutninger

angaende denne Sag (ſee Anh. B. Sp. 471 og 72) oplæſte og eenſtemmig vedtagne med 70 Stemmer.

Det næſte Nummer paa Dagsordenen var: Eneſte Behandling af det fra Landſthinget tilbagesendte Forſlag til Lov om Høkerhandel paa Landet; men, da den regulativmæssige Friſt efter Omdelingen af Udvalgets Betænkning ikke var forløben, udfordredes Thingets Samtykke med $\frac{3}{4}$ Stemmers Majoritet, til at Sagen kunde foretages, hvilket Samtykke gaves eenſtemmig med 70 Stemmer.

Man gif alſaa over til eneſte Behandling af det nævnte Lovforſlag (det findes i Anh. Sp. 689 ff. og Udvalgets Betænkning i Anh. B. Sp. 511—12).

Til denne Behandling var ſtillet følgende Ændringsforſlag af Fiſcher:

Der tilføies en § 7, ſaalydende:

Denne Lov er gjældende indtil 1ſte Januar 1859.

Dette Ændringsforſlag ſattes forſt under Forhandling.

Fiſcher: Det vil være de ærede Herrer beklænt, at den nu foreliggende Lov har vaakt en ſtor Modſtand i Landet. Kjøbſtæderne have ſaagodt ſom alleſammen med ſtor Beſtemthed udtalt ſig imod den, og fra mange Steder paa Landet er der ligeledes ſendt Petitioner til Rigsdagen — vi have endnu idag havt Vidnesbyrd derom —, ſom udtale ſig imod den foreliggende Lov. Dette troer jeg maa vække nogen Betænklichkeit hos os ved at vedtage den ſom en endelig Lov, og, derſom jeg overveier denne Lovs Hiſtorie her paa Rigsdagen, ſaa troer jeg, at den er af en ſaadan Beſtafſenhed, at den ogſaa kan indeholde en Opfordring til, at man udtaler, hvad der er Sandhed, at man ikke har været ret paa det Rene med ſig ſelv om, hvorledes en Lov ſom denne burde ſee ud. Jeg ſkal tillade mig at tilbagesælde i det ærede Things Grindring, at den